

NAGY GÁBOR
Caorlei etűdök

– törött szonettek –

1. Illumináció

*A nap hevít vagy a stravecchio,
sikátorok óarany ritmusába
vesző tévelygése, hogy élni jó,
hogy nem bont vitorlát a hit hiába,
vagy illumináció, önccsalás
mos át, old föl a tündöklő etűdben,
s a tengerhullámzás is disszonáns
 eget habzik, s én már rég elmerültem
 emlékeidben, letört kottafej,
félreütött hang voltam. Ne felelj.
Caorle sürgésében elenyésem.
A hamutartóban gyűlik a csikk.
A hőség húrja peng. És jólesik,
hogy szilánkokra*

hull, ami részem.

2. Félreértés

*Azt mondtad, így írjon verset az ember!
Az Adria ölén vádoltalak
elhantolt Szamos-parti szerelemmel.
Így éltünk: más dallamra szótt szavak,
más bordájú fény bukdácsolt a tenger
s folyó sodrában. De az őselem,
édes vagy sós, egyazon türelemmel
ringatta kétségeink. Győzelem
ha van, hát ennyi csak: a messzeség
egyszerre választott szét, kapcsolt össze,
hogy a vizek felszínén tükröződve,
képzeletünk öble, más volt az ég
ugyan, de néhány éjjel*

*egyedbe oltott
minket: fölöttünk ugyanaz a hold volt.*

3. Ördögé-e

*Hogy eleve az ördögtől való
a test vagy csak a vakszerencse adta
kezére – ő volt a jobb sakkozó
vagy neki fordult hatosra a kocka
az istennel vívott sorsdöntő játszma
végén –: ezen tűnődtem az olasz
tavernák teraszán, hogy meddig álca
s mettől lemeztelenedő vigasz
a lélek mosolya. Te Zaubenberg
fenyvesében bolyongtál, távolabb
nem is lehattél tőlem, közelebb sem,
a combjaidban rángó kábulat
emléke borzolta végig gerincem –
nem tudtam még: az ördög*

maga az isten.

4. Préda

*Szószegődő mindent-visszavonó,
törleszkedő kismacska, fűjő párduc,
ragaszkodón ölelsz át, vagy elárulsz
s halálra dermedt prédát, pofozol
életre – kezdettől nem érdekelt.
Vakon hinni akartam kimeresztett
karmaidban; ha incselgett, ha sebzett:
elejtett, ki magának kiszemelt,
sorsa önkéntesét. S önkéntelen
áldozat lettem, leterítve: boldog,
fakultak érdektelenné a dolgok,
közönyössé a tenger fénytelen
ritmusa... Fölfaltál, önkívület
ringat el benned –*

vagyok még. Nélküled.

5. Vihar előtti csend

*A tengerparti fűszeres csend
 érzéstelenít. Csak a szív csapódik
 újra meg újra a kövekhez.
 Az érfalakon a méz kicsapódik.
 Kitartott hanggal elhaló étűd:
 ennyi voltam neked. No jó,
 lehettem volna hosszú életűd,
 csellószonátádban vonó.
 Megtaníthattál volna úszni
 a nem-szűnő gyönyör áramlatában,
 légszomjat, fulladást megúszni,
 elotthonulni egy másik hazában.
 De maradtál, ki vonzott: idegen.
 Vihar előtti csendben
 borús egem.*

6. Némafilm

*A régmúlt némafilmjei, Caorle
 is megfakult, némán tájják a csőrüket
 a civódó sirályok. Úgy sodor le
 színeket és hangokat az idő süket
 irama az emlékek rogyásig rakott
 polcáról, mintha örült hadonászna
 maga körül vakon. Lassú, félbehagyott
 mozdulatokban vagy sóvár parázna,
 riadt kacér, csúfondáros kesergő,
 részletekben a tested: forró, fűszeres
 szemérmed fölött a sötétlő erdő,
 combjaidban a reszketés, hogy még! szeress!,
 s nem látom a szemed: elnyelt a kútja,
 meglékelte csónakot
 az útvesztő lagúna.*

7. Utóhang

*A menetrend kisiklott,
 alakíthattuk bárhogyan.
 Az első: mindegyik volt,
 az éjszakai vad roham.
 Caorle ha még átkarolt,
 kecsegtetett, kibomló
 melledként gyulladt föl a hold
 a tengeren: utolsó
 szikrája volt a hitnek.
 Tudhattam volna: új napok
 téged már nem hevítnek,
 én akár lánggra gyúlhatok.
 Ki futó-
 bolondja lettem,
 nem tudom, kit szerettem.*